

Dobozi Eszter

Teher, álom, ború

Nem jártunk erre sok éve már.
A régi úton araszolunk,
mintha mi vonnánk magunk után
évezredek hosszát, úgy vonul

velünk sok teher, álom, ború,
s szétterül. Mintha nem is a táj
integetne, ami volt, tolul
felénk a vágy, hogy jöjjünk, talán

az is úgy sajdul belénk, miként
a testi fájdalom; a derű,
a béke majdhogynem szenvedés.
Sírni volna jó, olyan nekünk

Szent György hegye, ahogy a Gulács
szalad felénk: itt voltunk ifjak,
szólsz, s most öregek, nézzük bután
egymást, meggyötört tagjainkat.

Zokogsz belül, hogy megérkezünk?
Pedig most ünnepelni kellene,
hisz ez nem a lét kietlene,
nyári feltámadásunk. Telünk

még messze, mint odafenn a vár.

DOBOZI ESZTER (1956) költő, író, kritikus. A Kecskeméti Művészetoktatási Intézmények igazgatója. Utóbbi kötete: *Kötés* (versek, 2013).

Szállóvendég

J.-nek

Csak asztal, szék, egyetlen ágy,
itt nincsen tárgyak özöne.
Egy hátizsák, mit befogad.
És semmi sem fölösleges.

Csak a tétlenség s a betűk,
a belső limlomok meg én;
a kietlenség ösztökél:
számlálom töredékeim.

A városi zaj túlfelén
hallom egy rigó énekét.
Ez most az egyetlen vigasz,
s a távoli esti harang.

Holnap beléd nyúlnak szikék,
parányi műszerek, akár
ha belém, de ott lesz Veled
egy angyal s pár varázsigém.

